

HERRENS MISKUNDHED ER IKKE TIL ENDE

Carl Fr. Wisløff - "I JESU NAVN"

"Det lægger jeg mig på sinde, derfor vil jeg håbe: Herrens miskundhed er ikke til ende, ikke brugt op, hans nåde er ny hver morgen, hans trofasthed stor. Min del er Herren (siger min sjæl), derfor håber jeg på ham. Dem, der bier på Herren, er han god, den sjæl, der ham søger; der er godt at håbe i stilhed på Herrens frelse." [Klag. 3.21 -26.](#)

Det var mange store og stærke ord på en gang, Herrens miskundhed er ikke til ende, ikke brugt op. Spørgsmålet er blot, om vi magter at forbinde noget konkret dermed. Lad os forsøge!

Den aktuelle situation netop i dag (andagt nytårsaften 1970) skulle give os en god baggrund for at høre netop dette bibelord med udbytte. Det er sidste dag i det gamle år. Vi skal snart skrive 1971. Det er vel ikke alle, der oplever årsskiftet lige stærkt, rent følelsesmæssigt. Men de fleste af os finder trods alt, det er en mærkelig stund, når vi går ind i et nyt år. og vi bør nok føle det sådan.

For tiden standser ikke, vi bliver ældre. For de yngste er det spændende. for de ældre er det vemodigt. Men tiden går ubønhørligt videre.

Måske har man oplevet særlig store glæder i året, der gik. Eller en stor sorg. et tungt tab. Mange tanker melder sig. Jo, årsskiftet er en mærkelig stund.

Nu kommer bibelordet her og vil hjælpe os til at se årsskiftet under en bestemt synsvinkel. Den kristne troserfaring gennem tiderne har formet udtrykket »nådetiden«. Tiden, vi oplever, er - ret forstået - »nådetiden«. Hvad betyder det?

Det betyder for det første, at selve livet er en gave fra Gud, Det er ikke ved et slumpestræf, vi er blevet til. Livet er ikke resultat af et tilfældigt spil af kræfter i tilværelsen. Bag ved det hele står en Skaber, som har givet os livet.

Tiden er »nådetiden - det betyder for det andet, at livet byder os en uendelig stor og rig mulighed - men også en mægtig risiko. Vi har fået livet, for at vi skulle kunne finde Gud. Lykkes det. så er livets mening opnået. Lykkes det ikke, er til syvende og sidst alt tabt.

Tiden går så hurtigt, det mærker vi ved årsskiftet. Lad os minde os selv om. at det er nådetiden, der går. Mens vi har livet. har vi muligheden for at søge og finde Gud. Stundom kommer han særlig nær til den enkelte. Da siger Bibelen: "*Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær.*" [Esaj. 55,6.](#)

Herom siger en gammel salmestrofe:

Guds miskundhed har undet
mig liv og sjæl og sans.
Men har mig selv han vundet,
så hjertet det blev hans?
Og fulgte jeg ham efter,
som bød at elske hver.
Og brugtes mine kræfter
til gavn for næsten her?

I dette lys skulle vi se årsskiftet.

Tiden, vi har, er nådetiden. Den byder os så uendelig stor en mulighed: at finde Gud og blive hans barn for Jesu skyld. Men den rummer tillige så vældig en risiko: at miste alt det, Gud har kaldet os til, i en evighed borte fra ham. I regnskabets time for hans ansigt kommer jeg til kort. Da forstår jeg, hvad synd er, og hvad livets risiko er.

Tiden, vi har, er nådens tid. Og Guds nåde, hvad vil det egentlig sige? Vi taler om Guds kærlighed, men hvad ligger der i dette begreb?

Herom taler Bibelen tydeligt og klart. Deri består kærligheden. siger apostelen Johannes, at Gud har elsket os og sendt sin Søn til soning for vore synder. [1.Johs. 4,10](#). Ja, således elskede Gud verden - d.v.s. dig og mig og enhver, han har givet nådetidens kald og mulighed - at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv, [Johs. 3,16](#).

Til omvendelse og tro kalder han os - kalder enhver. Med dette kald skal vi få lov til at gå fra det gamle år og ind i det nye.

(Afsnit fra "I JESU NAVN" af Carl Fr. Wisløff - Dansk Luthersk Forlag 1972 - Shafan 15-01-14)